

De laatste boswachter

Een natuuravontuur

om de lezen
om te kijken
om te kleuren
om over na te denken

GREET LIÉGEOIS

De laatste boswachter

Een natuuravontuur

om de lezen
om te kijken
om te kleuren
om over na te denken

GREET LIÉGEOIS

Lieve lezertjes,

Dit boek is een heel speciaal boek. Het is het verhaal van een meisje dat erg begaan is met de natuur, de dieren en de planten en zich daar ook helemaal wil voor inzetten.

Dat het allemaal niet zo gemakkelijk is in deze tijd om de natuur te beschermen tegen de oprukkende stedenbouw, begrijpt iedereen wel, maar Marijn – want zo heet ze – gaat de strijd aan om het bos te beschermen.

Terwijl het verhaal verder loopt vinden we ook tekeningen die het verhaal illustreren. Op die manier kun je er zelf kleur in brengen. De achterzijde van de tekening is blanco. Dat heeft twee redenen: je kleuren kunnen niet doorlopen op de volgende bladzijde en je kan later je ingekleurde tekening er uit nemen. Leg wel een kartonnetje onder de pagina voordat je begint te kleuren of schilderen.

Je vindt ook vele kleurfoto's van dieren die in het verhaal voorkomen en op die manier kun je die bosbewoners ook beter leren kennen.

Als je het boek helemaal hebt uitgelezen, zul je veel meer begrijpen over de natuur om je heen en zul je die ook helemaal anders gaan bekijken.

Lees, kijk en kleur en geniet van de ontroerende, grappige en spannende momenten die het boek rijk is.

De schrijfster

RRRIING!

Ruw verdreef de ratelende wekker de ochtenddromen van Marijn. Haar weerbarstige blonde krullen zaten hopeloos in de war en twee helderblauwe ogen keken vreselijk boos boven de dikke donsdeken uit.

“Wat een ellende, die eerste schooldag...”

Daar klonken moeders voetstappen op de trap.

“Opstaan Marijntje, of wil je de eerste dag al te laat komen op school?”

Glimlachend trok moeder de felgekleurde gordijnen open.

Ai, dat plotse ochtendlicht deed pijn aan je ogen en wat klonk die vrolijke stem hard in dat kleine kamertje. Stil keek Marijn toe hoe moeder haar schoolkleden op het bed klaar legde.

”Oh nee”, dacht ze, “die deftige bloes waar je geen spetje op mag morsen, en natuurlijk die saaie rok die zo knelt als je gegeten hebt...”

Moeder stommelde de trap weer af en dromerig keek Marijn door het open raam.

“Hmm, wat ruikt het hier lekker. En die wolken, wat een pracht! Kon ik maar eens op zo’n dikke wolk springen en er op rond zweven, hoog boven de huizen en de bossen... stel je voor. De mensen zouden wel poppetjes lijken en ons huis...”

“Marijn! Waar blijf je toch, kind?”

Oei, vaders stem klinkt boos. Natuurlijk is hij een beetje zenuwachtig. Ook voor hem begint opnieuw het schoolleven: huiswerken nakijken en lessen voorbereiden. De grote jongens zullen het niet gemakkelijk krijgen als ze papa’s vraagstukken moeten oplossen.

Even later slurpte Marijn van de dampende chocolademelk en keek over haar kopje naar vader en moeder en de twee grote broers, die haastig hun boterhammen naar binnen werkten.

“Zo, Marijn, daar begint de eerste schooldag weer”, zei vader en keek het meisje van achter zijn brillenglazen een beetje bezorgd aan. “Ik hoop dat je flink zal werken, zodat je later een goede lerares kan worden.”

Oh nee, daar begon het weer, net als vorig jaar.

“Maar papa, dat wil ik helemaal niet. Ik wil leren schilderen, of balletdansen, of... misschien word ik wel clown.”

“Onzin” zei vader kort. “De dochter van een wiskundeleraar in een atelier of in een theater? Nee, nee, jij wordt even knap als je vader.”

Boos stond vader op en zonder nog iets te zeggen sloeg hij de deur met een harde klap achter zich dicht.

“Marijntje toch, waarom maak je papa nu zo boos?” vroeg moeder verdrietig, “Hij weet toch echt wel wat het beste voor je is.”

Mama gaf haar nog snel een kusje en wuifde haar uit toen ze wegfietste.

“Niet langs het bos rijden hoor!” riep ze het meisje nog na.

“Pfff, dat was niet eerlijk van mama en papa, ik weet toch zelf wel best wat ik later wil worden!”

Woedend trapte ze steeds sneller op de pedalen en ze was zo boos dat ze helemaal niet merkte dat ze recht het grote bos was ingereden langs de brede beukenlaan.

“Oh jeetje”, dacht Marijn toen ze het in het oog kreeg, “zo kom ik toch nog in het bos terecht. Nu ja, dat hindert niet. Als ik het pad naar links volg, moet ik ook wel bij de school komen.”

Maar er leek geen einde te komen aan het pad. Het werd steeds smaller en boven haar hoofd neigden de hoge bomen naar elkaar toe, het werd steeds donkerder...

Geheimzinnig lokkend, als een pad naar een onbekend sprookjesbos, kronkelde het verder.

Achter Marijn was de open ruimte reeds lang dicht geschoven. Over het tapijt van mos en dennennaalden reed ze voorzichtig verder en de scherpe harslucht drong tot in haar kleren.

“Lieve help, ik geloof dat ik echt verdwaald ben!”

Plots hield Marijn de adem in. Een zachte najaarsbries was opgestoken en flarden muziek dreven op die bries naar haar toe. En toen ze scherper luisterde, hoorde ze duidelijk de klanken van... een viool.

“Hoe vreemd, zo midden in het bos...”

Maar de melodieuze klanken waren zo mooi dat Marijn helemaal niet bang werd, maar wel heel nieuwsgierig. Ze vergat haar fiets en waagde zich in het dichte struikgewas. Steeds duidelijker werd de muziek en opgewonden, als werd ze er door aangetrokken, ging ze verder totdat het lichter werd en ze begreep dat ze een open plek naderde.

Ze gluurde door het lover en haar ogen werden groot van verbazing. Want kijk, onder een reusachtige eik stond een man met zilvergrijze haren en een lange baard die een viool bespeelde.

Hij droeg een wijde lappenjurk, waarin alle kleuren van het bos verweven waren, van het fleurige lentegroen tot het diepvlammende herfstrood.

Ze gluurde door het lover...